

ת"פ 27608/03/16 - מדינת ישראל נגד א נ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27608-03-16 מדינת ישראל נ' נ(עציר)
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א נ (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

מבוא

2. הנאשם מואשם בעבירת תקיפה. על פי המיוחס לו בכתב האישום, ביום 9.3.16 סמוך לשעה 18:00, בביתם של הנאשם ואמו, ברחוב שוהם 526 בשכונת גילה שבירושלים, לאחר דין ודברים בין הנאשם לאם שהתנהל בצעקות, הכה הנאשם את אמו בכך שדחף אותה מכתפיה ולאחר מכן הלך בעקבותיה למטבח הבית ודחף אותה פעם נוספת.

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי באותו מועד התגלע בינו לבין אמו ויכוח קולני בשפה הרוסית, אשר יש להניח כי השכנות שהזעיקו את המשטרה, לא הבינו את תוכנו.

4. שמיעת הראיות נקבעה ליום 24.5.16. במועד זה נשמעו עדותם של אמו של הנאשם, אשר הוכרזה עדה עוינת והודעתה במשטרה הוגשה לפי סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), שוטר הסיוור שהוזעק למקום האירוע ואחת משתי השכנות שהזעיקו את המשטרה, אסתר גולן. שכנה נוספת שהוזמנה לעדות, נוי מזרחי (להלן: "נוי"), לא התייצבה לעדות ובבוקר הדיון נמסרה הודעה לתיק בית המשפט לפיה היא אינה יכולה להתייצב בשל מחלה. להודעה צורף אישור רופא שניתן ביום 22.5.16 לפיו אינה מסוגלת לעבוד מיום 21.5.16 עד ליום 27.5.16. הדיון לשמיעת עדותה של נוי נקבע ליום 3.7.16. ביום 28.6.16 כתבה נוי מכתב לבית המשפט ובו טענה כי העובדה ששמה צוין בכתב האישום היא טעות, שכן ביקשה מהשוטרים שלא לציין את שמה, וכי אינה מעוניינת שהשכן שהיא נמצאת עמו ביחסים טובים, ידע כי היא שהתלוננה נגדו. בנוסף ציינה כי אינה

יכולה להגיע לעדות מאחר והיא בחודש התשיעי להריונה. הדיון התקיים במועדו והעדה לא התייצבה, ועל כן ניתן נגדה צו הבאה, אשר בוטל, בהמשך לבקשתה, תוך התחייבות מצדה להתייצב לדיון. בדיון שהתקיים ביום 11.7.16 נשמעה גם עדותה של נוי, אשר הוכרזה כעדה עוינת והודעותיה במשטרה הוגשו מכח סעיף 10א לפקודת הראיות, וכן של השוטרת רס"ר רוני אוחיון, אשר גבתה את הודעת אמו של הנאשם. בנוסף הוגשו הקלטות של שיחות שקיימו נוי ושכנים אחרים עם מוקד 100 של המשטרה.

5. מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו ובהסכמת הצדדים, הוגשו תמונות ביתם של הנאשם ואמו אשר צולם מבפנים ומבחוץ על ידי הסנגור. תמונות אלה הוצגו לעדים במהלך שמיעת הראיות התמונות הוצגו והם התייחסו אליהן. בנוסף הוגשה הודעתה של אסתר גולן ודוח העיכוב של הנאשם.

ראיות התביעה

6. הגב' אסתר גולן, המתגוררת בבנין הסמוך לבנין בו מתגוררים הנאשם ואמו, העידה כי ביום האירוע היא ישבה על מדרגות רחבת הכניסה לבנין שבו מתגורר הנאשם יחד עם השכנה נוי. לדברי העדה השתיים שמו צעקות, הביטו לכיוון החלון וראו כי הנאשם מנחית מכה על גבה של אמו. לדבריה, היא ונוי צעקו לנאשם שיפסיק אך הוא לא הפסיק, מאחר ולהערכתה לא שמע את הצעקות, ולאחר מכן הלך לכיוון חדר אחר וחזר לחדר שבו היה בהתחלה. העדה תיארה כי תשומת ליבה לאירוע הוסבה על ידי שכנה אחרת, מיטל, אשר אמרה "תראי הוא מרביץ לה", היא הבחינה בעדה נופלת על מה שלהערכתה היה מיטה, ואז הוא הנחית את המכה. לדבריה כשהונחתה המכה האם השמיעה קול כאב "איי". העדה אמרה כי היחסים בינה לבין הנאשם ואמו תקינים, היא והאם נהגו להחליף ברכת שלום כשנפגשו ועם הנאשם "אין לי שום דבר", כלשונה.

בחקירה נגדית העדה הצביעה בתמונות על המקום בו ישבו, באופן שחלון ביתם של הנאשם ואמו ניצב על הקיר שלצידן והבהירה כי בזמן התרחשות האירוע חלון החדר היה סגור, כי היא מעולם לא הייתה בביתם של הנאשם ואמו, ועל כן לא יודעת לאן הלך הנאשם, אך היא ראתה אותו הולך מן החדר וחוזר אליו, וראתה את רגע הנחתת המכה, ש"נראה לה" שהייתה על הגב, ומעבר לכך לא ראתה מכות נוספות אך שמעה צעקות ברוסית. לדבריה, הנאשם "יותר צעק מאשר הרביץ". העדה שללה את הטענה כי התלוננה בעבר על הנאשם או אמו, וזו הפעם הראשונה ששמעה רעש מן הבית הזה. העדה הבהירה עוד כי כאשר אמרה שראתה את האם נופלת כוונתה הייתה "ראיתי אותה יותר מתכופפת". לדברי העדה, מהזווית שבה עמדה הצליחה לראות כ- 3/4 מעומק החדר שבו שהו הנאשם ואמו. העדה נשאלה על השיחה למוקד 100 והשיבה כי נוי היא שדיברה עם המוקד ולא היא.

בתשובה לשאלות בית המשפט הסבירה העדה כי בשעת האירוע היה בחוץ אור יום, וכי בחדר שבו התרחשו הדברים דלק אור. עוד אמרה העדה כי ביחס למרחק מן החלון, הנאשם ואמו עמדו בערך באמצע החדר.

הודעתה במשטרה של הגב' גולן הוגשה (נ/3). בהודעה אמרה העדה כי ישבה עם נוי למטה הסתכלו לכיוון החלון וראו את הנאשם צועק ברוסית ומרביץ לאמו. השתיים החלו לצעוק שיפסיק, הוא לא הפסיק והמשיך להרביץ לה. לדברי העדה בהודעתה היא ראתה את הנאשם הולך למטבח, חוזר לכיוון החדר ושב ומנחית מכה על אמו. לדברי העדה במשטרה, האם עשתה תנועה מגוננת עם ידיה מלפני פניה, נראתה מבוהלת, בכתה וצעקה. בהמשך הוסיפה העדה כי לפי מה שראתה מדובר היה במכות בלי שליטה, והנאשם ככל הנראה אינו שולט על עצמו בגלל השתייה.

כאשר עומתה העדה עם הפער בין האמור בהודעתה לבין עדותה במשפט אמרה שלא זוכרת שאמרה דבר כזה כשמסרה את הודעתה לשוטר, וייתכן שהדבר נאמר מתוך סערת רגשות.

7. רס"ל יצחק איטח הוא אחד משני שוטרי הסיור שהגיעו לבית הנאשם ואמו בשל קריאת השכנים. דו"ח הפעולה שכתב הוגש במקום חקירה ראשית. על פי המתואר בדו"ח, רס"ל איטח הגיע לאירוע יחד עם שוטר נוסף, שמיר ויליאמס סמוך לשעה 18:04. אחת השכנות הצביעה לו על הדירה של הנאשם ואמו שם הוא פגש בשניים והפריד ביניהם. בתשאול של האם היא אמרה לו כי היה ויכוח מילולי בלבד בינה לבין בנה בנוגע לרצונה לשטוף כלים, העדה הכחישה בפניו כל אלימות, איומים או השלכת חפצים בבית. לדברי השוטר האם נראתה מפוחדת מכך שבנה יעצר ואמרה שהיא לא חוששת ממנו ושללה כי תקף אותה בעבר. גם הנאשם בתשאול נפרד שלל אלימות וטען כי האירוע היה ויכוח על טיפול במשק הבית. העד ציין בזיכרון הדברים, כי בעקבות דברים שאמרו השכנים בדק וראה כי ניתן לראות מחלון חדר השינה את הכניסה לבניין ולהפך.

בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי הגיע למקום, פגש בשכנים ומיהר לעלות לדירה שעליה הצביעו השכנים, בעזרת השוטר שמיר הפריד בין הנאשם לאמו וחזר על פרטי התשאול שהופיעו בדו"ח הפעולה. בתשובה לשאלות ישירות בעניין, תיאר העד את חלון החדר כחלון בגודל סטנדרטי, לא זכר לומר באיזה מקום בקיר מוקם החלון, לדבריו בחדר היו מיטה וריהוט נוסף אך היה מעבר בין החלון באופן שאפשר לו לגשת סמוך לחלון ולהביט דרכו החוצה. כשהוצגו לו תמונה וסרטון של החדר, שבו נראית המיטה צמודה לקיר שבו החלון, אמר שהתמונות משקפות את המציאות וייתכן שהתבלבל עם אירוע אחר או עם חדר אחר בבית, אך מכל מקום לדבריו הוא עמד בין המיטה לחלון והביט החוצה, מבלי להזיז את המיטה או לטפס מעליה. העד עמד על כך שהסתכל דרך חלון המטבח וחלון חדר השינה. לעד הוצגו תמונה וסרטון של אם הנאשם העומדת ליד חלון המטבח והעד אישר כי כאשר האם עומדת ליד החלון, ראשה מגיע מעט מעל סף החלון. העד לא ידע לומר האם ניתן להבחין מבחוץ באם כאשר היא עומדת ליד חלון המטבח.

בתשובה לשאלות בית המשפט העד אמר שכשהגיע למקום הייתה תאורת רחוב והוא חושב שהשמש כבר שקעה, ושב והדגיש כי אם אנשים עומדים ברחבה שמתחת לבניין, הם יכולים להבחין בנעשה בתוך חדר השינה.

8. אמו של הנאשם כבת 87, התייצבה לכל הדיוניים שהתקיימו בפניו במשפטו של הנאשם, וכן התייצבה לחלק מהדיוניים שהתקיימו בפני מותבים אחרים. העדה סיפרה בעדותה כי גם היא וגם הנאשם אנשים חולים, והנאשם נטל על עצמו את הטיפול בה ומבצע את כל עבודות הבית. האם תיארה כי סמוך לפני המעצר של בנה חשה טוב יותר וביום האירוע ביקשה לבצע איזושהי מלאכת בית בעצמה. הנאשם מנע זאת ממנה מחשש לבריאותה והתפתח ביניהם ויכוח קולני במהלכו צעקו זה על זה. במהלך הויכוח הנאשם מנע ממנה לצאת מן החדר כדי לבצע את העבודה שביקשה לעשות והיא כעסה וצעקה עליו, ומכיוון שהיה לה קשה להמשיך ולעמוד על רגליה, התיישבה. תוך כדי הויכוח הם שמעו דפיקות בדלת ושניהם ניגשו אל הדלת, שם עמדו שוטר ושוטרת.

בעקבות שוני מהותי בין הדברים שאמרה האם בעדותה לבין הדברים שאמרה בהודעתה במשטרה, היא הוכרזה עדה עוינת, נחקרה בחקירה נגדית על ידי ב"כ המאשימה, ובהמשך הודעתה במשטרה הוגשה באמצעות סעיף 10א לפקודת הראיות, לאחר שמתן האמרה הוכח באמצעות עדותה של השוטרת רס"ר רוני אוהיון. בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ המאשימה הכחישה אמו של הנאשם כי הנאשם תפס אותה בראשה או כי הוא דחף אותה, ואמרה שלא הבינה את המילה "דחף", ולמעשה התכוונה כי הוא מנע ממנה לצאת מן החדר. לדבריה, הדברים שנכתבו בהודעתה לא הוקראו

לה, והיא חתמה עליהם כי חשבה שמדובר בהליך פורמלי. בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם הכחישה האם שוב כי הנאשם הכה אותה בדרך כלשהי. העדה טענה כי בשעת הויכוח חלון החדר היה סגור, התריס סגור עד לאמצע גובה החלון, בתוך החדר דלק האור ובחוף הייתה שעת דמדומים. לעדה הוצגו תמונות חדרה והיא העידה כי המיטה צמודה לקיר שעליו החלון, אך יש רווח של כ- 20 ס"מ שלעיתים נופלים בו חפצים שהבן שלה מחלצם. בשעת הויכוח הם לא עמדו ברווח צר זה אלא בין המיטה לארון. היא עצמה אינה יכולה להזיז את המיטה בשל משקלה. העדה אמרה כי השכנים לא כל כך אוהבים אותם מאחר והם שומעים רדיו וצופים בטלוויזיה בקולי קולות. לדבריה מיטל, אמה של נוי, החתימה אותה על מסמך שבו היא מאשרת לעשות שימוש כלשהו במחסן המשותף, וזאת בניגוד לדעתו של הנאשם שהתנגד לכך. לשאלות בית המשפט השיבה העדה כי הנאשם לא נתן לה לצאת מן החדר בכך שעמד בסמוך לפתח הכניסה לחדר באופן שלא אפשר לה לצאת. לדבריה הנאשם ידע שבכוונתה לצאת מן החדר מאחר והיא קמה מן המיטה, דבר שאינו שגרתו, ואף אמרה לו כי בכוונתה לבשל, הוא חשש לבריאותה וניסה להניא אותה מכוונתה זו ועל כן מנע ממנה לצאת מן החדר.

9. בהודעתה במשטרה שנגבתה, על פי האמור בה, יום לאחר האירוע (ת/6), אמרה העדה כי היא חולה והנאשם מטפל בה "מעל ומעבר" ובשלושה מקרים אף הציל את חייה. לדבריה הנאשם רוצה לעשות הכל לבדו וזה הרגיש אותה. באירוע שאירע יום קודם לכן הוא צעק והיא צעקה חזק מאד "כדי להפחיד אותו", החלום היה פתוח והשכנים בחוף הזמינו משטרה. בשעת הויכוח היא עמדה ליד המיטה. הויכוח נסב על רצונה לבשל, היא צעקה חזק והוא תפס את ראשה ואמר לה להפסיק עם זה. לדבריה הוא החזיק את הראש שלה "בסגנון מה את עושה" כלשונה, וגם החזיק את ראשו שלו. בהודעתה במשטרה העדה השיבה כי אינה זוכרת אם דחף אותה, שללה כי נתן לה מכה, שללה כי מפחדת ממנו ואמרה כי הוא אדם מתוסכל מאחר ואין לו ילדים משלו. לדבריה הנאשם מטפל בה כל הזמן, גם כשחלתה סרטן, ואפילו נכנס באמצע הלילה כדי לוודא שהיא נושמת מאחר והוא פוחד לאבד אותה. העדה נשאלה שוב האם דחף אותה במהלך הויכוח ואמרה "אולי קצת, לא חזק" וכשנשאלה מדוע דחף השיבה כי הדבר נעשה כדי שהיא תעשה מה שהוא רוצה וכדי שתבין שהיא לא יכולה לעשות דברים בבית, שהוא יעשה אותם בעצמו ושהיא לא תעזור לו. העדה נשאלה כמה פעמים דחף אותה והשיבה: "אולי פעם אחת" ובהערת חוקר נכתב כי "הנ"ל מדגימה עלי עם היד שלה דחיפה קלה ביד שלי" ואמרה "ככה זה היה, בעיקר צעקות, אפילו יום אחד קשה לי להיות בלעדיו".

10. רס"ר רוני אוחיון העידה על נסיבות גבית האמרה מאמו של הנאשם ושללה את הטענה כאילו לא הוסבר לאם שמדובר בעדות פורמלית. בחקירה נגדית לא ידעה העדה להסביר מדוע לא נעשו פעולות חקירה לאיתור שכנים נוספים שהיו עדים לאירועים.

11. נוי מזרחי טענה בעדותה בחקירה ראשית שוב ושוב כי אינה זוכרת את האירוע אך זוכרת כי שמעה את הנאשם ואמו מתווכחים, הם שמעו צעקות ואתי הזמינה משטרה. העדה אמרה מיוזמתה ובלי שנשאלה, ותוך שהזילה דמעה, כי אמו של הנאשם נמצאת לבד וכי אין מי שיטפל בה. נוי הוכרזה "עדה עוינת" ונחקרה בחקירה נגדית על ידי התובע. במסגרת זו הושמעו לה הקלטות שיחות עם מוקד 100 והיא אישרה כי היא הדוברת. כשהתבקשה להתייחס לשיחות אמרה שהיא נזכרת שישבו בחוף, שמעו צעקות, אתי אמרה לה "הוא מרביץ לה, הוא מרביץ לה, תזמיני משטרה". בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם אמרה העדה כי אם הנוכחים בתוך הבית עומדים, מי שנמצא מחוץ לבית יכול לראות את הנעשה בתוך הבית, אך לא אם הם אינם עומדים. לדבריה, ביום האירוע הנאשם ואמו עמדו

צמוד לחלון, אך בהמשך תיקנה ואמרה שהיה רווח בין החלון לבין המקום שבו עמדו. במהלך הדברים ראתה את הנאשם עוזב את החדר ועובר לחדר אחר בבית שגם מחלונו ניתן להבחין מבחוץ במתרחש, ולאחר מכן חזר לחדר של האם. העדה שבה ואמרה כי היא לא זוכרת אם ראתה מכה וכי למיטב זכרונה, הנאשם דחף את אמו בכתפיה ולאחר מכן לא ראתה כלום. נוי שללה את האפשרות כי זו לא הייתה דחיפה אלא רק הנחת ידיים על הכתפיים של האם. העדה אמרה שזוכרת כי היה חושך בחוץ. לעדה הוצגו תמונות הבית והיא אישרה כי ניתן להבחין מבעד לחלון בדמות האם הנמצאת בתוך הבית. העדה אמרה כי תוך כדי האירוע השכנים רצו לתוך הבניין וניסו לפתוח את דלת דירת הנאשם וכי עובדה זו נודעה לה לאחר מעשה. כשהתבקשה נוי להתייחס לדברים שאמרה למוקד 100 כפי שנשמעו בהקלטה לפיהם הנאשם "קורע אותה מכות, מעיף אותה על הרצפה וחונק אותה", דברים שלאחר מכן לא חזרה עליהם בהודעותיה במשטרה, אמרה "אם לא מגזימים איתם הם לא באים"(עמ' 40 שורה 14). העדה הכחישה כי היא או מי מבני משפחתה מסוכסכים עם הנאשם ואמו.

12. הודעותיה של נוי הוגשו, כאמור, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות. בתשובה לשאלות בית המשפט אישרה העדה כי מה שנכתב בהודעות אלה, הם דברים שהיא אמרה.

בהודעתה מיום 9.3.16 אמרה נוי כי ישבה מול החלון ו"ראינו" את הנאשם דוחף את אמו, ואז הוא הלך חזרה למטבח, חוזר שוב לחדר ודוחף אותה שוב. לאחר מכן שניהם נעלמו מן העין. הם צעקו לו שיפסיק והוא לא הפסיק ולכן הזעיקו משטרה. נוי אמרה שהבחינה בכך בוודאות ואף ראתה את האם עושה תנועת התגוננות עם ידיים מורמות אך זה לא עזר לה. לדבריה הצעקות היו ברוסית והיא לא הבינה. זו פעם ראשונה שהיא רואה בעצמה את המכות, אך שמעה לפני כן מהשכנים כי הוא כל הזמן מרביץ לה.

בהודעתה מיום 10.3.16 אמרה העדה כי ישבה עם שכנתה אסתר בשעות הערב במדרגות מחוץ לבית, שמעו צעקות של גבר ברוסית, הסתכלו וראו את הנאשם דוחף את אמו עם שתי ידיו בכתפיה, הולך למטבח וחוזר אליה שוב ודוחף אותה שוב באותה צורה, ולאחר מכן לא ראו יותר. היו צעקות ברוסית וכאשר הנאשם דחף את אמו היא ניסתה להגן על עצמה. לדבריה, מהמקום שבו עמדה ניתן לראות את הכל, בחוץ היה חשוך ובחדר דלק אור.

13. בתקליטור שהוגש מטעם המאשימה תועדו שיחות עם מוקד 100 של המשטרה משלושה קווי טלפון. אחד מהקווים הוא זה שהשתמשה בו נוי, והתקליטור מתעד שתי שיחות ששוחחה נוי עם המוקד. בשיחה אחת אמרה למוקדנית, בין היתר, "**הוא מרביץ לה, מעיף אותה... אישה מאד מבוגרת לבד שם... הוא קורע אותה מכות**". בשיחה נוספת אמרה "**הוא מרביץ לה... אישה מאד מבוגרת... הוא מפיל אותה לרצפה חונק אותה, קורע אותה מכות... מרביץ לה... מעיף אותה על הרצפה וחונק אותה**".

באותו תקליטור מתועדת שיחה עם אישה שהזדהתה בשם יעל מולכו, שאמרה למוקד דברים דומים ובהם: "**רוסי שיכור... אמא שלו בת 80 בערך, קורע אותה במכות, זה לא פעם ראשונה...**". הגב' מולכו לא נחקרה ולא הובאה לעדות.

14. הודעת הנאשם מיום 9.3.16 הוגשה בהסכמה (ת/2). בהודעתו אמר הנאשם כי ביום האירוע החל בין השניים ויכוח כבר בשעות הצהריים על כך שהאם לא שחררה את המטפלת מטעם המוסד לביטוח לאומי. לדבריו, בהמשך החל ויכוח צעקני על ניהול משק הבית ושכנים הגיעו לבית ואמרו שראו אותו מרביץ לאמו ודרשו לפגוש באם כדי לבדוק

את שלומה. האם יצאה לקראתם ואמרה כי מדובר בצעקות בלבד וכי הנאשם לא הכה אותה אך לדבריו, בכל זאת מישהו מהשכנים הזעיק משטרה. הנאשם אמר בהודעתו כי אין זו הפעם הראשונה שבה יש ריב בינו לבין אמו, הכחיש כי שתה אלכוהול, אך אמר שנוהג לשתות לפעמים, הכחיש כי מעשן סמים והשיב כי בעבר עבר טיפול גמילה מאלכוהול אשר הסתיים לפני כשנתיים- שלוש. לדבריו, הוא ואמו מסוכסכים עם שכנה ששמה מיטל סכסוך כספי. הנאשם שב והכחיש בתשובה לשאלות ישירות כי תקף את אמו ביום האירוע או שהיה מגע פיזי כלשהו ביניהם.

ראיות ההגנה

15. מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו. תיאר את מערכת היחסים המורכבת עם אמו הקשישה והקשיים הכרוכים בטיפול בה, והנובעים, בין היתר, מתפיסה שגויה של האם כי אם היא מרגישה טוב משמעות הדבר כי היא מסוגלת לבצע עבודות בית הדורשות מאמץ. הנאשם תיאר תלות הדדית שלו ושל האם זה בזו. לדבריו, כדי לגרום לאם שלא לבצע עבודות פיזיות מאומצות הוא נוהג לצעוק עליה, שכן הדבר מבייש אותה בפני השכנים. לדברי הנאשם היחסים עם השכנים מעורערים בשל דרישותיו להקים וועד בית ולא לשלם במזומן עבור כל תיקון. בשל כך, השכנים פנו מספר פעמים למשטרה בשל טענות על רעש מביתם של הנאשם ואמו. ביום האירוע, הויכוח נמשך כ- 5 שעות, והחל עוד כשהמטפלת של האם הייתה בבית. הוא ביקש מאמו, תחילה ברמזים, לא לסייע למטפלת בעבודות הבית דבר שרק גורם לאי סדר ולעבודה נוספת. הויכוח התפתח, מאורח יותר, לצעקות בחדר של האם. באותו חדר יש מיטה הצמודה לקיר, באופן שלא ניתן לעבור בין המיטה לחלון. במהלך הויכוח הוא שמע צעקות של ילדים מכל עבר "הוא הורג אותה", אך ייתכן כי מדובר בקול של אישה מבוגרת שמחמת הפחד הוא גבוה ונשמע כמו צעקה של ילד. הנאשם טען כי במהלך הויכוח לא היה כל מגע פיזי בינו לבין אמו, אפילו לא ליטוף, לא מתוך אהבה ולא מתוך שנאה או רוגז. הוא שמע דפיקות בדלת וראה את אחד השכנים הצעירים כשהוא אוחז בידו אבן וראה סימנים על הדלת. השכן אמר לו שהוא הורג את אמא שלו ואם לא יפסיק הוא ישלח אותו לבית חולים אך קודם הוא רוצה לדבר עם האם. האם הגיעה לדלת ואמרה שהכל בסדר. בהמשך הגיעה גם השכנה מדירה 10 וביקשה לעלות ופגשה את האם. כעבור כ- 20 דקות או חצי שעה הגיעו שני שוטרים, עיכבו אותו לחקירה ובהמשך הוא נעצר. לדבריו, השכנה מיטל, שהוא חושב שיש לה קרבת משפחה לנוי, נראתה כמי שניסתה להשכין שלום ולהרגיע את השכנים האחרים, אך ייתכן שזה היה רק למראית עין, שכן אותה שכנה החתימה את אמו במרמה על ויתור על חלקה במחסן המשותף. לדבריו, הדרך היחידה שלו להתמודד עם אמו היא בצעקות או בהזמנת אמבולנס. בחקירה נגדית אישר הנאשם כי היו הרבה סכסוכים עם השכנים בנושאים שונים, אך אמו סבורה כי הדרך הכי טובה להתמודד עם זה היא הבלגה. הוא לא פנה לאיש בעניין זה כדי לא להרגיז את אמו, שכן יש לו מספיק דאגות לבריאות שלה גם מבלי שהוא עצמו ייזום משהו. לדבריו, אמו אמרה בהודעתה שהוא דחף אותה מאחר והיא ילידת ברית המועצות, וככזו שואפת לרצות כל בעל סמכות. הנאשם עמד על כך שעולם לא דחף את אמו בעבר, אך היו מקרים שבהם היה מגע פיזי ביניהם כגון כשניסה למנוע ממנה לחצות כביש במקום לא נכון, כשניסה למנוע ממנה להוציא טלפון באמצע הכביש או ללכת לכיוון מסוים.

דין והערכת הראיות

16. מן התמונות והסרטונים שהוצגו ניתן ללמוד כי דירת הנאשם ואמו מצויה בקומה השנייה של בניין שבחזיתו רחבה מרוצפת שם ישבו העדות. על החלון בחדר השינה של האם מותקנים סורגים וגודלו בינוני. בחדר נראית מיטה

הקרובה לקיר שעליו נמצא החלון, ובתווך בין המיטה לחלון כריות, באופן המאפשר לאדם אחד לעמוד שם בצפיפות, אך אינו מאפשר עמידה של שני אנשים זה לצד זה. אחד מסרטוני הוידאו שהוגשו על ידי ההגנה הוא צילום מחוץ לבניין, מהמקום שבו ישבו השכנות, לכיוון חלון הדירה כאשר האם עומדת בתוך החדר. ניתן להבחין בצילום בדמותה של האם, אך יש לציין כי הסרטון צולם כאשר בחוץ היה עדיין אור יום, בניגוד לתיאור רוב העדים, כי בשעת האירוע היה חושך בחוץ ואור בפנים הבית.

17. יש קושי לקבוע ממצאים על בסיס הדברים שאמרה העדה אסתר גולן בשל הפערים המשמעותיים בין האמור בהודעתה במשטרה לבין הדברים שאמרה במשפט. מדובר בפערים מהותיים הנוגעים לשאלות בלב המחלוקת- מספר הפעמים שהנאשם הכה, על פי הנטען את אמו ומעשיה של האם באותו שלב. בנוסף, עדותה אינה עולה בקנה אחד בנוגע לפרטים מהותיים כגון מצב התאורה או מעשיו המדויקים של הנאשם, עם אף אחת מהראיות האחרות, הודעותיה של נוי במשטרה, הדברים שאמרה נוי במשפט, הדברים שאמרה האם במשפט ואף לא עם דבריה של האם במשטרה. תיאור העדה לפיו הנאשם הכה את האם רק לאחר שזו התכופפה אינו תואם את מצב הראות המאפשר לראות מן החלון את הנוכחים בחדר רק כשהם במצב עמידה. משכך, לא ניתן להסתמך על עדות זו בקביעת ממצאים עובדתיים.

18. גם עדותה של נוי מזרחי בבית המשפט עוררה חוסר אמון, העולה, בין היתר, מתוך התנהלותה של העדה, שניכר כי התחמקה בכל דרך מלהגיע לבית המשפט ולהעיד. הדברים שהעדה ביקשה לומר מיוזמתה במהלך העדות בנוגע לעובדה כי אמו של הנאשם לבדה ואין מי שיטפל בה, מלמדים כי העדה לא הייתה מעוניינת לומר דבר שעשוי להפלייל את הנאשם וכי אין מדובר באובדן זיכרון אמיתי. ככל שנמשכה החקירה, ובפרט בחקירה הנגדית, העדה אף אישרה מקצת הדברים שאמרה בהודעותיה במשטרה.

אני סבורה כי הגם שהודעותיה הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות והן קבילות, ולכאורה אף ניתן להעדיפן על פני דבריה במשפט, יש קושי רב בקביעת ממצאים על פיהן, וזאת בשל הדברים שאמרה העדה למוקד 100 בשיחות הטלפון שבהן הוזמנה המשטרה, בהן נשמעה מתארת מכות קשות שמכה הנאשם את אמו, ולא דחיפה מינורית כפי שתיארה בבית המשפט, ואף לא שתי דחיפות כפי שתיארה בהודעותיה במשטרה. העדה לא היססה לשקר לגורמי מרות למען מה שהיא סברה שהוא מטרה ראויה- הגעת המשטרה למקום במהירות רבה. באותה מידה אין לפסול את האפשרות כי העדה שיקרה בבית המשפט למען מטרה ראויה אחרת בעיניה- החזרת הנאשם לביתו ולטיפול באמו שאין לה נפש מלבדו. כן לא ניתן לפסול את האפשרות כי היא לא אמרה אמת בהודעותיה במשטרה, מתוך סברה כי בכך תשיג מטרה אחרת שעשויה להיות ראויה בעיניה- הרחקת הנאשם, שהוא אדם רגזן וצעקן, מאמו הקשישה, אף אם היא עצמה לא ראתה בעיניה כי הנאשם אכן נהג בה באלימות.

זאת ועוד, בעדותה בבית המשפט ניסתה העדה "להלך בין הטיפות" באומרה שכשאמרה במשטרה שראתה את מעשי האלימות, הכוונה הייתה כי "השכנים ראו" או "אתי ראתה". חרף התרשמותי לרעה מעדותה של העדה בבית המשפט, הסבר זה אינו נטול אחיזה בכתובים, שכן גם בהודעותיה במשטרה נקטה העדה לשון רבים ואמרה **"ישבנו מול החלון ופתאום ראינו את ס..."** (ת/3 שורות 1 ואילך), **"שמענו צעקות"** וכן **"הסתובבנו וראינו..."** (ת/4 שורות 3-5). בדברים אלה אין כדי להסיר את הספק שמא העדה אמרה גם בהודעותיה במשטרה דברים ששמעה משכנים אחרים ולא ראתה בעצמה.

19. אשר לאמו של הנאשם, מתוך התנהלותה לאורך כל הדיונים שהתקיימו לפני עולה כי דבר מעצרו של הנאשם קשה לה עד מאוד, כי היא קשורה אליו וחשה מאד בחסרונו. מכאן, מובן כי היה לה עניין רב מאד שלא לומר עליו ולו מילה רעה אחת שעשויה לסבכו במשפט. בנסיבות אלה יש מקום להעדיף את אמרתה במשטרה שהוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות. דא עקא, שאף אם אעדיף את הודעתה במשטרה על פני הדברים שאמרה בבית המשפט, יש קושי לתת לאמור בה משקל מלא. האם מתארת בהודעתה במשטרה את הויכוח הסוער ולא חסכה בתיאור הלהט שאפיין אותו, אך כשנשאלה האם הנאשם דחף אותה השיבה תחילה שאינה זוכרת (ת/6 שורות 23-24) ובהמשך כשנשאלה שוב אמרה: **"אולי קצת, לא חזק"** (שם, שורות 21-22) וכשנשאלה כמה פעמים דחף אותה השיבה: **"אולי פעם אחת"** תוך שהדגימה דחיפה קלה ביד (שם, שורות 26-27). מתוך הדברים עולה כי האם אמנם אישרה, בחוסר ביטחון מסוים, כי היה מגע פיזי בינה לבין הנאשם, אך לא דחיפה בכתפיה כפי שטענה העדה נוי, ולא בגבה, כפי שטענה העדה אסתר, אלא שיתכן כי היה מגע פיזי כלשהו בידה.

20. בנסיבות שפורטו, נראה כי על החיזוק הדרוש לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, להיות בעל משקל ראייתי משמעותי, שיש בו כדי להסיר את הספק שעולה לנוכח אופיים הלא מדויק של הדברים שאמרה האם במשטרה. ראית חיזוק שכזו אין בנמצא. אמנם, השיחות של השכנים האחרים שנקלטו במוקד 100, הן ראייה קבילה מסוג "רס גסטה" כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה. עם זאת, גם בשיחות אלה אין כדי להוות את החיזוק הדרוש, בפרט כאשר עדה לאירוע שאף מסרה את שמה למוקדנית ומספר הטלפון שלה ידוע, לא נחקרה על ידי המשטרה ולא ניתן היה לברר עמה האם תיאור האירוע שמסרה, שאינו תואם למיוחס בכתב האישום, היה גם הוא בגדר הגזמה או שמא היה אותנטי.

21. אין בחומר הראיות שהוצג כדי להסיר את הספק, שמא הדברים אירעו כפי שתיאר אותם הנאשם- ויכוח קולני וצעקני עם אמו שתכליתו למנוע ממנה לבצע עבודות בית, ובמהלכו אף מנע ממנה לצאת מן החדר בדרך של עמידה בפתח החדר בזמן שצעק עליה, באופן שמנע ממנה להתקדם החוצה, אך ללא כל מגע פיזי.

22. לנוכח האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

23. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי על פי החוק.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016, במעמד הצדדים